

зважаючи на нестабільність на глобальних ринках капіталу. Відсутні також стимули для інвестицій, формування інвестиційного іміджу країни.

З метою покращення економічної ситуації пропонуємо:

- 1) скоригувати темп реального економічного зростання та рівень зайнятості;
- 2) надати реальним вітчизняним виробникам доступні кредитні ресурси внутрішнього фінансового ринку з метою забезпечення їх конкурентоспроможності, зростання розміру ВВП та державного бюджету;
- 3) забезпечити можливість фінансування реальних інвестиційних проектів, спрямованих на підвищення конкурентоспроможності економіки та розширення її внутрішнього ринку. Розширення інструментарію державних гарантій.

Список використаних джерел

1. Інфляція й поточні тенденції розвитку економіки: веб-сайт. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/2894446-sodo-pokaznikiv-inflacii-ta-potocnih-tendencij-rozvitku-ekonomiki.html> (дата звернення: 20.05.2020).
2. Уряд регулює ціни на 10 «соціально значущих» продуктів: якими будуть наслідки? : веб-сайт. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/30619336.html> / (дата звернення: 20.05.2020).
3. Як карантин змінив сферу зайнятості та що очікувати далі?: веб-сайт. URL: <https://www.dcz.gov.ua/novyna/yak-karantyn-zminyv-sferu-zaynyatosti-ta-shcho-ochikuvaty-dali> (дата звернення: 20.05.2020).
4. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 20.05.2020).

Іванько Анатолій

д.е.н., с.н.с.

ВП НУБІП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м. Ніжин

Україна

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМУ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

В АГРАРНОМУ СЕКТОРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Сучасний економічний світ характеризується динамічністю та суттєвим впливом факторів зовнішнього середовища на суб'єкти економічної діяльності. Україною обрано шлях на інтеграцію до Євросоюзу та світових господарських структур і для забезпечення виробництва конкурентоспроможної сільськогосподарської продукції необхідним є формування в аграрному секторі економіки відповідної інноваційно-

інвестиційної політики – діяльності держави з формування інвестиційних умов для інноваційного розвитку, а також формування ринку інновацій та інвестицій.

Особливо актуальним дане питання є в сучасних умовах господарювання. Ринкові відносини без державного цінового регулювання виявились непридатними для розвитку інноваційної діяльності економічних суб'єктів в аграрному секторі. За останні роки ціни на сільськогосподарську продукцію знизилися у 2-3 рази, а ціни на матеріально-технічні ресурси і техніку, що ними споживаються, зросли у 3-5 разів [2]. Це суттєво звужує внутрішні джерела інвестування впровадження інновацій на господарському рівні. Подальше ефективне ведення сільського господарства потребує оновлення й удосконалення основних засобів техніко-технологічного забезпечення виробництва, впровадження наукових розробок. Це у свою чергу, вимагає фінансового забезпечення цих процесів.

Розвиток інноваційної діяльності в аграрному секторі економіки стримується недостатнім її державним стимулюванням, обмеженістю внутрішніх і зовнішніх джерел фінансування інновацій та низьким рівнем інвестиційної привабливості галузі в цілому. Так, за офіційними даними Держкомстату [3], розмір фінансування інноваційної діяльності з різних можливих джерел за період з 2011 р по 2017 р зменшився в 1,6 рази. При цьому, ключова роль у фінансуванні інноваційних процесів лягає на підприємства, частка власних коштів яких в середньому за 2011–2017 рр. становила 80,2 %, а кошти державного бюджету на інноваційну діяльність в загальній сумі джерел фінансування складають в останні роки близько 1% незважаючи на те, що за кількістю вчених Україна входить в першу десятку країн світу. Необхідно також відзначити, що з 2015 р. по 2017 р. фінансування інноваційного розвитку країни за рахунок державного бюджету зменшилася з 344,1 млн грн до 22,8 млн грн, або в 15,1 рази. При цьому спостерігається негативне явище скорочення державних коштів на здійснення інноваційної діяльності в порівнянні з 2014 р, в 2015 р – на 289,0 млн грн, в 2016 р – на 165,1 млн грн, в 2017 р – на 321,3 млн грн. [4]

Як результат, у глобальному рейтингу інновацій за 2019 рік (Global Innovation Index 2019) Україна посіла 47 місце, втративши 4 позиції в порівнянні з попереднім роком [6]. Для того, щоб інноваційний потенціал став рушієм економічного зростання та сприяв розвитку всіх сфер національної економіки, зокрема й аграрного сектору, держава зобов'язана сформувати таку інноваційно-інвестиційну політику, реалізація якої сприяла б розвитку

держави. І для цього Україна має ряд конкурентних переваг (ємність ринку, здатність до інновацій, наявність освічених кадрів, наукових шкіл тощо), які дають змогу їй успішно виробляти інтелектуальні продукти. Основою ж української інноваційної конкурентоспроможності має стати людський капітал, а також знання і результати наукових досліджень.

Серед багатьох складових інноваційно-інвестиційної політики, на наш погляд, доцільно виділити три базові, на яких ґрунтуються основні її засади: правове, наукове та фінансове забезпечення. Втілення в життя в умовах глобалізаційних викликів «Стратегії розвитку інноваційної діяльності на період до 2030 року» [5] вимагає істотного вдосконалення законодавчої бази та розробки нового системного нормативно-правового й організаційно-методичного забезпечення. На жаль, залишається високозалежною від державних коштів і отримана у спадок ще з радянських часів малоефективна система фінансування української науки, яка за часи незалежності країни майже не змінилася. Відбулося значне скорочення обсягів інвестування в науку як державою, так і підприємництвом, що об'єктивно лишає її можливості реалізувати свою функцію ефективного наукового забезпечення інноваційного розвитку економіки. виправити дану ситуацію може реалізація Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», яким передбачено, що «Держава забезпечує бюджетне фінансування наукової і науково-технічної діяльності у розмірі не менше 1,7 відсотка валового внутрішнього продукту України» [1], зазначена норма якого набрала чинності з 1 січня 2020 р. Комплексного розгляду та вирішення потребує й існуюча система фінансового забезпечення аграрного сектора економіки, який не забезпечує потребу в фінансових ресурсах. Дане питання знаходяться поза межами компетенції та економічної відповідальності товаровиробників й потребує здійснення заходів макроекономічного характеру щодо розширення місткості внутрішнього продовольчого ринку, підвищення купівельної спроможності населення, забезпечення умов для рентабельного ведення виробництва, розвитку кредитування, використання фінансових інструментів тощо.

На жаль, відкритим в нашій країні залишається і питання формування аграрної політики, що є однією із складових елементів ефективного функціонування аграрного сектора економіки і яка б дозволяла зрозуміти зацікавленим суб'єктам «правилах гри» хоча б на найближчі 5 років. В першу чергу це стосується таких питань як: земельні відносини, дотації, підтримка експорту, оподаткування, підтримка науки та освіти тощо. Адаже питання

інвестування (особливо в такі галузі як тваринництво та садівництво) потребують прогнозованості в довгостроковій перспективі щодо розвитку аграрного виробництва, яке є надзвичайно ризикованим бізнесом.

З урахуванням вищерозглянутих основних складових інноваційно-інвестиційної політики в аграрному секторі економіки, узагальнено механізм її формування можна представити у вигляді наступної схеми (рис. 3).

Рис. 3. Механізм формування інноваційно-інвестиційної політики в аграрному секторі економіки

Враховуючи вищезазначене, слід наголосити на доцільності узгодження інвестиційно-інвестиційної та аграрної політик. Для розвитку аграрного сектора національної економіки та спрямування інвесторів, необхідним є усвідомлення галузевих пріоритетів, які в нормативно-правовому полі визначені лише концептуально. Це в свою чергу стримує залучення коштів, а також реалізації механізмів і заходів інноваційно-інвестиційної політики на господарському, галузевому, секторальному та національному рівні.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/848-19>.
2. Гузар Б. С., Прокопчук О. Т., Мельник К. М. Інноваційно-інвестиційне забезпечення розвитку аграрного сектору національної економіки України : Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва : 2019. Випуск 94. Частина 2. С. 141-160.
3. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
4. Офіційний сайт статистичної організації Європейської комісії. URL: <http://ec.europa.eu/eurostat>.
5. Стратегія розвитку інноваційної діяльності на період до 2030 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-p>
6. Україна «просіла» в глобальному рейтингу інноваційних країн. URL: <https://business.ua/news/5961-ukrajina-prosila-v-globalnomu-rejtingu-innovatsijnikh-krajn>.

Зайцев Леонід

студент

Македон Галина

к.е.н., ст. викладач

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м. Ніжин

Україна

УДОСКОНАЛЕННЯ ДИВІДЕНДНОЇ ПОЛІТИКИ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА

Стрімкий розвиток корпоративних відносин у світі веде до зростання значення дивідендної політики в процесі формування та використання фінансових ресурсів суб'єкта господарювання. Зі складової загальної політики управління прибутком вона стає складовою загальної стратегії розвитку підприємства, елементом його корпоративної культури. Дивідендна політика – найважливіша ознака, за якою акціонерні товариства вирізняють серед інших підприємств. Саме за розподілом результатів господарської діяльності виявляються особливості корпоративних відносин, що полягають в їхньому колективному характері. Від правильності дивідендної політики залежить реалізація однієї з основних цілей, якої прагнуть досягнути корпорації у своїй діяльності, – поліпшення добробуту акціонерів і яка може досягатися шляхом підвищення курсів акцій та збільшенням дивідендів, проведенням ефективної інвестиційної політики компанією